

So You Think This Is Dance

Franklin Ignacio

*Voor Roy
voor de liefde, voor ons verhaal.*

Eerste druk © 2026 Franklin Ignacio

ISBN: 978-90-836-9730-7

Uitgeverij: Artistry Inc.

Geproduceerd door BoekXpress

Coverfoto: Matthew Hanlon

Coverconcept: Veerle Hoefnagels

Schrijfcoaching: Karin Giphart

Redactie: Marja Duin en Marlen Visser

Eindredactie: Orihana Calcines

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Dit boek is geïnspireerd op echte ervaringen, verteld als fictie. Personages, situaties en gebeurtenissen zijn deels bedacht, samengevoegd of aangepast ten dienste van het verhaal. Eventuele overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Voor deze uitgave is gebruik gemaakt van hout afkomstig uit duurzaam beheerde bossen waarvan de productie gegarandeerd niet tot ontbossing heeft geleid. Meer informatie over hoe bij BoekXpress omgaan met duurzaamheid lees je op boekxpress.nl/duurzaam.

ARTISTRY INC.

BOEK X PRESS

INHOUDSOPGAVE

GET OVER IT	7
1 - JUST DO IT	11
Ziet u mij? Ik sta achter je Ricardo junior is back Kijk die chick em chick rocken dan What's it gonna be?	
2 - THE RISE AND FALL	50
De rechtszaak Doctor Beat Bobby bibbert Zigazig ah	
3 - I LIKE TO BE IN AMERICA Part I	74
Dansen in LA Here, kitty, kitty Wat zal de toekomst brengen? Netwerken D.A.C. meets D.E.C.	
4 - BEYOND BEYONCÉ	106
It's up to you, New York Wie heeft de grootste? Bobby breekt O nee, Beyoncé	
5 - SKINNY BOY	128
Nikki, niet nu Zo groot als Jane Get over it Samen sterker Het roer om	
6 - IT'S BOMBAY, BITCH	158
Van Britney naar Bombay Welkom in India De Goden verzoeken It's a deal! Ram is een ramp Papier hier	

7 - I LIKE TO BE IN AMERICA Part II	186
De schittering Viva Las Vegas Amerika naar Nederland brengen Amsterdamm! WhatUC Geniet van dit moment	
8 - SO YOU THINK THIS IS DANCE	218
Het format De kans Als muziek in de oren Bobby, gewoon bijten Niet loslaten	
9 - SO YOU THINK YOU HAVE A CHANCE	244
Een hongerige havik Tristans introductie De grootste stem De finale Een vroeg kerstcadeau Open en eerlijk Dag lieffie	
10 - FLASHBACK MEMORIES	280
De eerste ontmoeting Het eerste contact De eerste kus De eerste droom De eerste les	
THE FINAL ACT	310
BACKSTAGE	316
Over dit verhaal, Dankwoord, Over de auteur, Behind the Scenes, Behind the Ending, The Soundtrack, Archief	

GET OVER IT

Amsterdam, 2006

‘En vijf, zes, zeven, acht!’ In de grootste zaal van O Studio’s vliegen zweetdruppels in het rond. Zestien dansers maken strakke isolaties, bouncen ritmisch en draaien nette pirouettes. De eerste combinatie zit erop.

Tristan telt in zichzelf af en stort zich vol overgave in het tweede stuk. De beat komt weer op uit de cd-speler naast de spiegel. Versnelt, net als zijn hartslag. Tristan zet zijn eerste pas en gáát.

Dan valt de muziek ineens stil.

Jane draait zich om voor de spiegel. Haar haar staat alle kanten op, alsof ze haar vinger in een stopcontact heeft gestoken. ‘Kom op mensen!’ Ze zet een hand in haar zij en zwaait met de afstandsbediening. ‘Ik voel jullie niet! En dat moet dan zeven keer de Heineken Music Hall omverblazen? Tjonge jonge. Mijn zootje verkoopt nog meer beleving. Ik kan hèm beter inzetten voor de show van Donny Koster — straks komt hij nog op TMF in plaats van jullie!’

Tristan veegt met zijn polsbandje het zweet van zijn voorhoofd. Zijn schouder trekt. Het wordt licht in zijn hoofd. Had hij maar niet de sandwich weggegooid, die zijn lieve Matteo vanochtend speciaal voor hem maakte. Maar ja — hij wil dun blijven.

‘Vijf minuten break!’ roept Jane. ‘En daarna leer ik jullie iets nieuws aan. Dan doen we alles nog een keer van A tot Z. Als Donny het straks niet goed vindt, dan gaan we langer door!’

Na de pauze komt dance captain Lotte naar Tristan en zet hem op de voorste rij, naast drie andere dansers.

Jane staat in het midden voor de spiegel en begint te praten. 'Ik heb de choreografie eerder aan Lotte geleerd. Zij kijkt hoe jullie het doen. Maar realiseer je goed: ik bepaal alles. Ik flikker je alsnog zo naar de achterste rij!'

Ze kruist haar benen en draait zich in één vloeiende beweging om. 'Met je rechterarm maak je een golf en met je lichaam doe je tegelijk een bodyrol. Dat zijn de eerste vier tellen. Dan verplaats je op vijf, zes. Sluit bij zeven en een accent op acht.'

Er knaagt iets bij Tristan.

'Nog een keer,' beveelt Jane. 'Vijf zes, zeven en acht.'

Het klopt niet.

'Oké, hebben we het? Zo niet, dan heb je pech. We gaan toch verder.'

Bij elke volgende pas wordt het gevoel sterker. Zijn lichaam loopt nét achter. Of juist voor. Alsof hij iets anders danst dan de rest.

Na vijf minuten zetten de dansers de hele choreografie op muziek. Tristan valt uit de toon.

Wat gebeurt er met hem? Waarom doet zijn lichaam iets anders dan wat Jane voordoet?

Dan — valt het kwartje. Tristans mond zakt open. Alsof het licht ineens aangaat.

'Opnieuw!' roept Jane. 'En let nou eens op de beleving, jongens!'

Elke keer dat ze het nieuwe stuk doen, gooit Tristan zijn ziel en zaligheid erin. Maar niet op de manier die Jane wil.

Terwijl de muziek doorspeelt, stormt Jane op hem af. 'Zeg, vriend. Je moet die bewegingen niet zo hiphopperig maken, maar meer staccato.'

Tristan voelt de ader in zijn nek kloppen. 'Bedoel je het zo?'

Hij voert de choreografie zo stijf mogelijk uit. Bij elke tel overdrijft hij de accenten. Terwijl hij danst, begint hij te zingen: *'I'm hot, come on, so get it, get it...'*

Jane staart hem aan. Als een hert in de koplampen.

Tristan grijnst. 'Tja. Janet Jackson, hè?'

'Lotte!' schreeuwt Jane, dwars door de muziek heen. Haar wangen kleuren rood.

De dance captain komt aangesneld.

'Zet hem maar ergens achteraan. Ik vind dat Tristán in deze formatie niet klopt.'

Hij voelt de spanning in zijn lichaam trekken, terwijl zijn naam nog in de ruimte blijft hangen.

'Het is Tristuhn,' zegt hij zacht. 'Na al die jaren.'

Maar Jane hoort het niet. Of ze doet alsof.

Lotte pakt Tristan direct bij zijn arm en begeleidt hem naar de balletbar achter in de zaal.

'O, sukkel,' fluistert ze in zijn oor. 'Dat hoorde ik. En een paar anderen vast ook.'

Tristan rukt zich los.

'Get over it,' zegt Lotte. 'Jane kopieert al jaren choreografieën uit videoclips en dvd's. Als je zeker wilt zijn van je plek, hou je gewoon je mond.'

Ze zet Tristan neer in het midden bij de bar. 'Begin hier en werk in de tweede combinatie toe naar de rij. En let op je beleving, hè.' Ze zucht, maar geeft hem onverwachts een bemoedigend tikje op zijn rug voordat ze terugloopt.

'We gaan verder!' zegt Jane, alsof er niets gebeurd is. 'De combinatie drie keer achter elkaar, en daarna twee minuten freeze. Niks doen. Dat is het moment dat Donny Koster het overneemt.'

Gore choreojatter, denkt Tristan. Wat een verschil met vroeger, bij Juliettes Dansacademie. Ooit was Jane een van zijn

favoriete docenten — aardig en begripvol. Nu is daar niets meer van over.

‘Weet je wat?’ zegt Jane. ‘Laten we dat meteen even oefenen. Kijken of jullie het volhouden om twee minuten stil te staan.’

Kijk haar daar staan. Hoe zou de originele choreograaf het vinden dat zijn werk zomaar wordt gebruikt?

‘Ik speel even Donny,’ zegt Jane, met een flesje Spa in haar hand. ‘Lotte checkt of iemand beweegt. En o wee als dat zo is.’

Ze drukt de afstandsbediening in Lotte’s hand. ‘En we starten op drie, twee, één... go.’

De muziek begint.

Tristan staat stil als een standbeeld, maar zijn blik brandt. Hij kijkt recht naar Jane, die zich in de rol van de zanger stort.

Langzaam trekken zijn spieren samen. Hetzelfde gevoel als eerder. In zijn hoofd klinkt de stem van Janet Jackson. Hetzelfde stukje, steeds opnieuw. Als een plaat die blijft hangen. Sneller. Strakker. Hoger.

Zijn hart jaagt mee. Een druk op zijn borst. Hij hapt naar adem. Maar er komt geen lucht.

Geluiden vervormen. Zijn oogleden zakken. Z’n knieën geven het op en Tristan valt achterover.

Een doffe klap. Zijn hoofd raakt de houten balletbar. Z’n lichaam zakt naar de grond.

Hij blijft liggen. Bewegingsloos. Langs zijn oor sijpelt bloed.

Hoofdstuk 1

JUST DO IT

Amsterdam, 2004

ZIET U MIJ?

Tristan

Ken je dat gevoel? Dat je ineens wordt overvallen door een intense stress die zich als een knoop in je maag vastzet?

Tristan kent het maar al te goed. Even daarvoor stond hij weer boven de wc, zijn vinger diep in zijn keel. Wetend wat er zou komen. Wetend dat het hem nog verder uit balans zou brengen. Maar ook dat het daarna lichter wordt. Altijd.

Vandaag was het de allerlaatste keer. Dat neemt hij zich voor terwijl hij de kraan langzaam dichtdraait. Met de rug van zijn hand veegt hij de druppels van zijn mond. De misselijkheid zakt weg. Een paar slokken water. Zijn lichaam komt tot rust.

Hij kijkt de toiletruimte rond. De twee urinoirs rechts, zonder tussenschot — die hij liever niet gebruikt. Het openstaande raampje hoog in de muur, waar roddelende rokers soms doorheen praten. De wc-hokjes achterin. Zijn blik blijft hangen op de eerste deur.

Tristan ademt diep in en knijpt zijn ogen dicht. Zijn neusvleugels trekken op door de gecombineerde geur van urine en iets van Glorix.

Hoe vaak heeft hij zich niet in dat hokje opgesloten? Hangend boven de pot, zoals net. Na een intensieve dansles. Of om te ontsnappen aan het gestress van zijn klasgenoten.

Maar vaak ook om zijn gedachten te ordenen. Steeds

dezelfde vragen. Zonder antwoord.

De TL-lamp boven hem knippert. Even is het alsof hij weer in de spotlight staat. Vaak met een laag foundation op zijn gezicht, om de wallen weg te werken. Maar in de spiegel ziet hij nu, voor het eerst in jaren, dat de donkere kringen zijn verdwenen.

De vakantie heeft hem goed gedaan. Sproetjes tekenen zich af op zijn gezicht en zijn huid is mooi gebruind van de zomerzon. Een voordeel van zijn deels Indonesische roots.

Tristan wappert met zijn natte handen boven de wasbak. Zijn elleboog raakt zijn buik. Meteen trekt er een ongemakkelijk gevoel door hem heen. De afgelopen periode heeft hij nauwelijks moeite gedaan om een dansstudio in te duiken of de sport-school te bezoeken. Deze zomervakantie draaide om rust. In zijn lijf. In zijn hoofd.

Het nadeel: een paar kilo erbij. Het schiet altijd het eerst naar zijn buik. Al van kleins af aan. Superirritant.

Als kind speelde hij liever met Barbies dan met auto's. De stoere jongens uit de klas maakten hem hiermee genadeloos belachelijk. Tristan ving het op met eten. Snacks. Chocola. En toen hij aankwam, werd dat nog een reden om hem te pesten. De weegschaal tikte haast honderd kilo aan.

In zijn puberteit wist hij al dat hij op jongens viel. Maar in Twente - en zeker binnen zijn eigen familie - was dat allesbehalve vanzelfsprekend.

Dus bleef hij binnen. Urenlang voor de televisie... Tot die ene keer. Een videoclip op tv. 'If' van Janet Jackson.

Tristan was op slag gebiologeerd. Door de energie. De sensualiteit. De choreografie van Elena Cruz.

Het trok hem van de bank. Hij begon met streetdance. En vond zijn passie in dans.

De kilo's verdwenen. Maar zijn buik bleef. Hoe hard hij ook

trainde – zelfs hier, op de dansacademie – een sixpack zat er nooit in.

In ieder geval is Tristan vandaag blij met het gezicht dat hij in de spiegel ziet. Met zijn handen brengt hij zijn haar in model. Gisteren is hij speciaal naar Kinki Kappers gegaan. Hij had nog even in zo'n map met voorbeelden gebladerd, maar wist eigenlijk meteen wat hij wilde; een frisse coupe voor een nieuwe start. Opgeschoren zijkanten, piekerig bovenop. Geen uitgroei meer – hij is weer helemaal zwart. Terug naar zijn natuurlijke basis. Net zoals hij dat met dans wil. Maar ja. Eerst dat afscheid.

Tristan trekt een paar velletjes papier uit de dispenser. Voor het geval er straks tranen vallen, tijdens het gesprek met Juliette van Schaik.